

בעהשית

קונטרס

קלאפ זיך גישט אראפ

ווי עס ווערט ערקלערט, אז מען זאל שטענדיג טרעפן דאס גוטס ביי זיך, אין זיך גישט אראפקלאפן חס ושלום, וואס אזוי ארום וועט מען שוין אויף טרעפן דאס גוטס ביי יענעם, אין לייב האבן יעדן איד.

פארנעקערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

בהעלותך תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי בריסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קלאפ זיך נישט אראפ

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב):
מען דארף דן זיין יעדן מענטש 'לפף זכות', אפילו א רשע
גמור דארף מען אויף דן זיין 'לפף זכות', מען דארף זוכן
עפעס גוטס ביי אים, און אפילו אויב די גוטס איז אויף פול
מיט שלעכטס, דאך דארף מען זוכן - און טרעפן אין די
שלעכטס - עפעס גוטס, און מיט דעם וואס מען איז דן א
מענטש לפף זכות, קען מען אים צוריק ברענגען צום

קלאפ זיך נישט אראפ

באשעפער, און אים ארויסנעמען פון זיין פונסטערניש און אים ליכטיג מאכן.

מיט דעם טייטש דער הייליגער רבי דעם פסוק (תהלים לז, ט): וְעוֹד מְעַט וְאִין רָשָׁע, וְהִתְבּוֹנַנְתָּ עַל מְקוֹמוֹ וְאִינְנוּ; אויב דו טרעפסט ביי א מענטש 'עוד מעט' - גאך עפעס אביסל גוטס, וואס דארט איז ער נישט קיין רשע, און דו וועסט זיך גוט מתבונן זיין אויף די גוטס פון דעם מענטש, וועסטו זעהן אז ער איז שוין נישט דער זעלבער מענטש פון פריער, ער איז שוין אן אנדערער מענטש.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה איז אמאל געווען אונטערוועגענס, איז ער אנגעקומען אויף א פלאץ וואו עס זענען געווען חסידים פונעם הייליגן רבי אורי סטרעליסקער זכותו יגן עלינו, און ווי דער שטייגער פון הייליגן רבי נתן האט ער גערעדט גוטע ווערטער פונעם הייליגן רבין, און זיי האבן דערשפירט אז רבי נתן איז א

העכערער סאַרט מענטש¹, זענען זיי אים נאכגעלאפן און אים געבעטן אז ער זאל זיי זאגן תורה, האט רבי נתן מיט זיי גערעדט און פארציילט די תורות פונעם הייליגן רבי'ן, און ער האט זיי דעמאלטס אויך געזאגט די תורה (סימן רפב הנ"ל) פון דן זיין יעדן איד לכהן זכות, און אזוי זענען זיי נאכגעגאנגען און באגלייט די וואגן פון הייליגן רבי נתן בשעת ער זאגט זיי די תורה (עיינ עלימ לתרופה מכתב מיום ה' ואתחנן שנת ת"ר), זיין תלמיד רבי נחמן טולטשינער זכרונו לברכה איז געזעצן לעבן אים, און פון גרויס געפיל און

---

¹ חז"ל זאגן (שבת ק"ג ע"א): ר' יוחנן האט געזאגט, די קליידער פון א מענטש זענען מכבד דעם מענטש. דערפאר זאגן חז"ל (גדרים ס"ב ע"א; שו"ע יורה דעה סימן רמו סעיף כא ברמ"א): ווען א תלמיד חכם גייט אין אן אנדערע שטאט, זאל ער גיין אנגעטוהן אזוי אז מען זאל דערקענען אויף אים אז ער איז אן אנדער סארט מענטש, אזוי ארום וועט מען נישט מוזל זיין אין אים; ווייל דאָרט וואו ער וואוינט ווייסט דאָך יעדער ממילא ווער ער איז, איז דאָס נישט וויקטיג, אָבער אין דער פּרעמד דאָרף מען זיך מגלה זיין. דאָך איז אָבער דער הייליגער רבי נתן שטענדיג געגאנגען מיט פשוט'ע בגדים, צום ביישפּיל, ער איז געגאנגען מיט אַ דאָטשיק [קאסקעטל], סיי וועגן אַרעמקייט און סיי צוליב די פּוּל דריפּות וואס ער האט געהאַט, דאָך איז געווען חסידים פונעם שרף מסטרעליסק זכותו יגן עלינו וואס זיי האבן דעןשקעקט אביסל דאס גרויסקייט פון הייליגן רבי נתן, און זיי זענען אים נאכגעגאנגען.

התעוררות פון די הייליגע ווערטער, האט ער נאכגעזאגט יעדע ווארט שטילערהייט, רופט זיך רבי נתן אן צו אים: דו מיינסט אז דאס איז אזא גרינגע זאך מקיים צו זיין? ווען מיר וואלטן געהאלטן דערביי מיט אן אמת, וואלט מען שוין געקענט מחזיר למוטב זיין גאנץ כלל ישראל!

ווייל לעולם זענען אלע אידן נשמות פון בורא כל עולמים, וואס זענען געשטאנען ביים בארג סיני, און געהערט פונעם אייבערשטן אליין (שמות כ, ב): אנכי וכו', ולא יהיה לך וכו'; און יעדע נשמה איז א חלק אלקי ממעל! נאר פארנוואס זעהט מען נעבעך אז אזויפיל אידן זענען אנוועק געפאלן פון אידישן וועג?! ווייל עס איז נישט דא ווער עס זאל זיי מקרב זיין! פארקערט, די טבע פון א מענטש איז, אז ער איז גלייך דן א צווייטן 'לכף חוב', אבער צו קענען קוקן אויף א צווייטענס גוטס, און דן זיין יעדן איינעם לכף זכות, דאס איז די שווערסטע זאך אויף די וועלט.

קלאפ זיך נישט אראפ

ז

פארנוואס טאקע איז דאס אזוי שווער? ווייל א מענטש איז זיך אליין אויך דן לפף חוב, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט דארט ווייטער (שם): פונקט אזוי ווי מען דארף דן זיין 'יענעם' לפף זכות, אזוי דארף מען 'זיך' אליין אויך דן זיין לפף זכות; און וויבאלד מען איז זיך נישט דן לפף זכות, איז מען צופראכן, ממילא איז מען שוין יענעם אונדאי אויך דן לפף חוב.

ב.

און דאס איז די גאנצע סיבה פארנוואס א מענטש איז ווייט פון בורא כל עולמים, ווייל ער איז זיך שטענדיג דן לפף חוב, און ער האלט זיך אין איין אראפקלאפן: איך בין גארנישט ווערד! פון מיר וועט שוין גארנישט זיין! איך בין דער ערגסטער מענטש אין די וועלט; אבער אפילו ער האט שוין באמת געטוהן די ערגסטע זאכן אין די וועלט, פונדעסטוועגן טאר מען זיך נישט צופרעכן, און זיין ביי זיך אזוי אראפגעפאלן, ווייל עס איז דא א לאו אין די תורה (ויקרא יט, יז): לא תשנא את אחיך בלבבך - מען טאר נישט

קלאפ זיך נישט אראפ

פיינט האבן א צווייטן איד אין הארץ². און דער זעלבער לאו גייט אויף אן אויף זיך אליין, אז מען טאר זיך אליין

² און דאס איז א לאו תמיד, ווייל אז איינער האט געגעסן חזיר רחמנא לצלן, האט ער נאר עובר געווען אויף א 'לאו' ווילאנג עס איז דורך די האלז און ער האט דאס אראפגעשלינגן, אבער ווען ער האט פיינט א צווייטן איז ער געדע מינוט עובר אויף א 'לאו' רחמנא לצלן, ליידער זענען מענטשן נישט נזהר אין דעם, מען מיינט אמאל אויף איינעם אז ער איז א 'עובר השם', ער שטייט אויף 'חצות', און ער טוט 'עבודות', אבער אויב האט ער פיינט א צווייטן, איז ער אזוי ווי א טמאנער מענטש וואס וויל זיך רייניגן אין מקוה, אבער ער האלט א גע'פגן'טן שרץ אין די האנט און אזוי טובל'ט ער זיך, וואס ער בלייבט טמא [טובל ושרץ בידו]... און אויב האט ער א טענה אז מען האט אים בא'עוול'ט, זאל ער צו יענעם צוגיין און אים זאגן אפען: דו האסט מיר דאס און דאס געטוהן, פארנוואס האסטו מיר דאס געטוהן? אזוי ווי די תורה זאגט (ויקרא יט, יז): הוכח תוכיח את עמיתך. און אז יענער טענה'ט צוריק און דו קענסט זיך נישט מיט אים אויסגלייכן, קען מען גיין צו א 'דין תורה' אדער צו א 'רב', וואס וועט אויסגלייכן ווער עס איז שולדיג, אבער סתם פיינט האבן א צווייטן איד דאס איז די ערגסטע זאך.

און דאס איז ליידער דער גאנצער גלות וואס מיר ליידן, אלעס איז נאר צוליב שגגות חנם, דאס הייסט, מען האט זיך אומזינסט פיינט, און אז מען זאל פֿרעגן איינעם: פארנוואס האסטו יענעם פיינט? ער האט דיר עפעס פֿערזענליך שלעכטס געטוהן? אויב נא, למשל אז ער האט דיר צוגענומען געלט, בעט עס פון אים אפ, און אז ער וויל דיר נישט באצאלן, קענסטו אים רופן צום 'בית דין', און אז ער וויל נישט גיין, וועט 'בית דין' ארויס געבן א 'סירוב', קענסטו גיין אין געריכט, קומט דאך אויס אז מען זאל גוט אריינקלערן פארנוואס האט א מענטש פיינט א צווייטן? פשוט שגגות חנם! וואס דאס קומט פון קנאה, אז דער מענטש טראכט: איד בין א שלימזל און איד האב נישט מצליח

קלאפ זיך נישט אראפ

ט

גענוען, און יענער גא. האלט ער דאס נישט אויס פון פול גיאות, און דאס ברענגט אים נאכדעם צו 'שנאה', ביו עס קומט צו 'רציחה' רחמנא לצלן, אז ער איז גרייט אפילו יענעם צו הרגענען.

חז"ל זאגן (סנהדרין כז ע"ב): וואס הייסט שנאה? אויב איינער רעדט נישט מיט א צווייטן דריי טעג ווייל ער האט אים פיינט. זאגן גלייך די חז"ל (שם): לא נחשדו ישראל על כף - א איד איז נישט חשוד אויף אזא זאך. ליידער ליידער די זעלבע חז"ל וואס זאגן דא אז "עס קען נישט זיין אז עס זאל זיין אזא שנאה צווישן אידן", אבער ווען זיי האבן געזעהן ווי אזוי עס וועט אויסקוקן פאר די גאולה האבן זיי אויך געזאגט (סנהדרין צח ע"ב): ייתי ולא איחמיניה - זאל דער 'גואל צדק' קומען, אבער איה וויל עס נישט זעהן. ווייל די תנאים האבן געזעהן אז פאר די גאולה וועט זיין אַזאַלעכע גזירות מיט צרות און אומגליקן, אז זיי האבן דאס נישט געוואלט צוקוקן; און דער עיקר צרה וואס זיי האבן געזעהן איז, אז עס וועט זיין מורא דיגע כפירות און אפיקורסות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימנים לה, רכ): פאר משיח וועט קומען וועט זיין א מבוול פון 'כפירות ואפיקורסות', עס וועט זיך גיטן פון אויבן אפיקורסות אויף די וועלט [אלץ נסיון]; און אזוי ווי די מבוול איז גענוען אויף דער גאנצער וועלט, און אפילו אין ארץ ישראל וואס דער מבוול אליין איז טאקע נישט אראפגעקומען (יחזקאל כב כד; ועיין זבחים קיג ע"א), דאך איז עס אבער אויף אינגאנצן פארשווענקט געווארן און געדין אומגעברענגט פון די פול וואסער וואס האט אריינגעדרינגן פון חוץ לארץ (בראשית ד, יט), די זעלבע זאך - האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט - וועט די מבוול פון מינות און אפיקורסות אנקומען ביי יעדן, און אפילו אין די הערצער פון ערליכע אידן וואס גלייבן אין די השגחה פון אייבערשטן, און זיי זענען געגליקן צו ארץ ישראל (דברים יא, יב; ועיין לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן מד), וועט אויך אריינשפריצן מינות און אפיקורסות רחמנא לצלן (עיין כוכבי אור, סיפורים ומשלים סימן ד). "און ווען א מענטש רעדט

קלאפ זיך נישט אראפ

י

נישט פיינט האבן! עס איז נישט קיין קונץ זיך אראפצוקלאפן און זיך דערנידערן, פונקט פארקערט, א מענטש דארף שטענדיג זיך אליין אויף מחזק זיין מיט גוטע ווערטער, און זאגן צו זיך אליין: ביסט טאקע אראפגעפאלן טייערער... אבער עס איז נאך נישט עק וועלט, הייב דיך צוריק אויף!

עס איז געווען א איד פון אנשי שלומינו מיטן נאמען ר' משה [ער האט געוואוינט אין אומאן ניין אהאלב יאר], האט ער מיר דערציילט ווי אזוי ער איז מקורב געווארן צו ברסלב'ע חסידים: ער פלעגט זייער מקפיד זיין צו דאווענען מנחה פאר די שקיעה, דערפאר זייענדיג אין 'ווארשא' וואו עס האבן נאר געוואוינט חסידים, וואס זענען בדרך כלל נישט מקפיד אויף די שקיעה, האט ער געזוכט א מגן וואו מען דאווענט מנחה פאר די שקיעה,

---

נישט מיט א צווייטן ווייל ער האט אים פיינט, מיט דעם שטעלט זיך ארויס אז ער האט אין זיך מינות און אפיקורסות".

האט מען אים געזאגט: די ברסלכערס זענען יא מקפיד אויף די שקיעה, און ער זאל דארט אהינגיין.

איז ער אנגעקומען צום ברסלכין שטיבל אביסל פארן דאווענען, הערט ער ווי איינער זאגט פאר זיין חבר - וואס האט זיך באקלאגט אז ער איז אראפגעפאלן - מיט דעם לשון: משה! ביסט אראפגעפאלן? דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט, אז מען פאלט און מען פאלט, הייבט מען זיך אויף! און אז דו ביסט אראפגעפאלן, הייב זיך אויף! ער זיצט זיך אזוי אין די זייט פארוואונדערט, די ערשטע מאל וואס ער הערט אזאלעכע דיבורים! נאכדעם ביים דאווענען מנחה האט ער געזעהן ווי אזוי מען דאווענט מיט אזא ווארעמקייט, כאטשיג דאס זענען געווען פשוטע אידן, א פעינטער, א הענדימאן, א שוסטער וכו', האט ער געטראכט ביי זיך: איך האב זיכער אנטדעקט די פלאץ פון די ל"ו צדיקים. און ער האט זיך מיישב געווען: איך וועל שוין דא בלייבן דאווענען מעריב. צווישן מנחה און מעריב האט מען פארגעלערנט ליקוטי מוהר"ן, האט ער

קלאפ זיך נישט אראפ

דעמאלטס געהערט אזאלעכע דיבורים וואס מען הערט אין
 ערגעץ נישט, האט ער זיך מיישב געווען: פה אשב פי
 אותיה (תהלים קלב, יד); איך בלייב שוין דא!

און אזוי זענען מקורב געווארן אן א שיעור מקורבים,
 ווייל ביי אונזערע לייט ווארפט מען קיינמאל נישט ארויס
 קיין מענטשן וואס קומען אריין, ספעציעל אז עס קומען
 שכנים, און אז זיי האבן געהערט אזאלעכע דיבורים וואס
 מען הערט אין ערגעץ נישט, זענען זיי מקורב געווארן.

אין אומאן פלעגט מען זייער מקפיד זיין צו דאווענען
 וותיקין, און נאכן דאווענען האט מען פארשפארט די שול,
 זענען געווען מענטשן וואס האבן אויך געוואלט מאכן א
 מנין "אכט אזייגער", און מען האט דאס נישט צוגעלאזט,
 אבער רבי נחמן טולטשינער זכותו יגן עלינו האט זיך
 געעקשנט, אז מען זאל דאס בשום אופן נישט שטערן,
 נאכדעם האט מען זיך איבערצייגט זיין אמת'ען און
 הייליגן קוק, ווייל די אלע מענטשן וואס זענען אריין

געקומען דאווענען מיט די שפעטערע מנין פון אכט
אזייגער, זענען צום סוף געווארן ערליכע אידן.

זעהט מען פון דעם די וויכטיגקייט פון מקרב זיין און
מחזק זיין יעדן איד, און טרעפן דאס גוטס ביי יעדן, אזוי
ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח):
כאטשיג עס איז א מצוה צו מוכיח זיין א צווייטן, דאך איז
נישט יעדער איינער געמאכט פאר דעם, ווייל מוסר קען
מען נאר זאגן אזוי ווי משה רבינו האט דאס געזאגט, וואס
מיר געפונען אז גלייך נאכדעם וואס די אידן זענען געבען
ביטער דורכגעפאלן מיטן מאכן דעם 'עגל' רחמנא לצלן,
און משה רבינו איז אראפגעקומען מיט די לוחות דאס צו
געבן פאר די אידן, און ער האט געזעהן וואס די אידן האבן
געבען אנגעמאכט, וואלט ער דאך געדארפט גלייך מאכן
א געוואלד און פארפירן: וואס האט איר דא געטוהן? ! ביז
דער ווייל האט ער די ערשטע זאך געזאגט: דער באשעפער
האט אונז נאך אלץ ליב! און אזוי ארום האט יעדער גלייך
תשובה געטוהן (שבת פט). ווייל די גרעסטע זאך איז צו

קלאפ זיך נישט אראפ

טָרעפֿן די גוטס ביי אַ מענטש, און נישט טרעפֿן נאר די עבירות.

דערפֿאר האט דער הייליגער רבי אמאל געזאָגט: אײַך קען נישט פֿארליידן די אפיקורסות וואס רינט אַרויס פֿון די ברייטע אַרבל! [אַמאל זענען אַלע חסידישע אידן געגאַנגען מיט ברייטע ערמל אָן קנעפֿלעך]; דאס הייסט מען קען זיין אַ חסידישער איד מיטן גאַנצן פֿראַכט, און אַפֿילו אַ בָּנן שֶׁל קדושים, און דאָך זיין פֿול מיט אפיקורסות, ווייל ווען אַ איד האט אַמונה אינעם בורא כֹּל עולמים, האט ער אויך אַמונה אין יעדן איד, און ער ווייסט אז יעדער איד איז חשוב און טייער ביים באשעפֿער, אזוי ווי דער בעל שם הקדוש זכותו יגן עלינו האט געזאָגט: מען דאַרף ליב האבן אַ איד, ווייל מען דאַרף ליב האבן דעם אייבערשטן, און אז מען האט ליב דעם טאטן - האט מען ליב די קינדער; פֿאַרקערט אויך, אז מען האט ליב די קינדער - איז אַ סימן אז מען האט ליב דעם טאטן.

ג.

דאך דארף מען ביי דעם אויף האבן אסאך רחמים, ווייל דער זעלבער רבי וואס זאגט דא (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב), אז מען דארף דן זיין זעדע איד לכה זכות, זאגט אויף קלאר אין ספר המדות (אות מריבה סימן פח): אין מלמדיו זכות על המסית; אז איינער רעדט אפען אקעגן באשעפער, טאר מען אים נישט דן זיין לכה זכות. ווייל ער איז באמת נישט קיין איד, נאר פשוט פון די ערב-רב, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (בראשית דף כה ע"א): פאר מיר וועלן אויסגעלייזט ווערן, וועלן מיר דארפן זיין אונטערן גלות פון די ערב-רב רחמנא לצלן, וואס זיי זענען אויסגעמישט פון פינעף פעלקער בפרט פון עמלק ימח שמו, און זיי וועלן זיין אויסגעמישט צווישן אידן, און אפילו רבנים און מנהיגים וועלן לידער זיין פון די ערב-רב.

ווי באקאנט פלעגט דער הייליגער סאטמארער רבי זכותו גען עלינו אסאך רעדן פון דעם (עיין ניואל משה מאמר שלש שבועות, סימן קעז), אז די פושעים כאפן זיך

קלאפ זיך נישט אראפ

ארויף מיט די טענה אז דער הייליגער בארדיטשויכער רב זכותו יגן עלינו האט שטענדיג מלמד זכות געווען אויף אידן! אונדאי האט ער מלמד זכות געווען, אבער אויף וועם?! אויף צופראכענע אידן וואס זענען פארזאגט על המחיה ועל הפלפלה, און דאס ברענגט זיי צו וואס עס ברענגט זיי, אז זיי פאלן דורך מיט עבירות וכו'! אזוי ווי עס איז באוואוסט די מעשה, אז ער האט אמאל געזעהן ווי א איד טוט זיך אן זיין טלית ותפלין, און אזוי דאנוענדיג שמירט ער די רעדער פון זיין וואגן עס זאל זיך גוט דרייען, האט דער הייליגער בארדיטשויכער זיך אנגערופן צום באשעפער, און געזאגט: רבוננו של עולם! געב א קוק, 'אינאן' דער גוי שמירט אויף די רעדער, אבער וואס טוט ער ביז דערנוייל? ער נעמט ארויס א פלעשל וואדקע און טרינקט! אבער א איד ווען ער שמירט די רעדער דאווענט ער...

אבער ווי אזוי וויל מען פארגלייכן די פושעים ומסיתים ומדיחיים צו דעם?! די 'מסיתים ומדיחיים', די פאלשע

קלאפ זיך נישט אַראַפּ

מנהיגים זענען בכלל נישט קיין אידן, און אויף זיי איז בכלל נישט דא קיין לימוד זכות, ווייל אויב מען פארפירט מענטשן פון באשעפער איז דאס 'ערב-רב'.

די זעלבע זאך אז איינער שעמט זיך נישט צורעדן אויפן הייליגן רביין, וואס דער הייליגער רבי איז נאר מגלה די פשוט'ע אמונה אינעם אייבערשטן, אז דער באשעפער איז דא, און עס איז נישט דא קיין שום מציאות אויסער דעם בורא כל עולמים, ווייזט זיך ארויס אז עפעס טויג נישט מיט זיין נשמה, און מיט זיין אמונה! ווייל דער הייליגער רבי איז נאר מגלה די פשוט'ע אמונה, אז א מענטש זאל וויסן אז דער באשעפער איז דא, מיט אים, ביי אים, לעבן אים.

און אז א מענטש פּרעגט: אָבער וואס הייסט דער באשעפער איז דא, איך זעה דאך אים נישט? איז ער בלינד! אזוי ווי חז"ל זאגן (תגינה יב ע"ב): וויי איז פאר די מענטשן וואס האבן אויגן, אָבער זיי ווייסן נישט וואס זיי זעהן. און אויף די מענטשן זאגט דער פּסוק (תהלים קטו,

קלאפ זיך נישט אראפ

ה-ר): פֿה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ - זיי האָבן אַ מויל, אָפּער זיי רעדן נישט [צום באַשעפּער]; עינים לָהֶם וְלֹא יִראוּ - זיי האָבן אויגן, און זעהן נישט דעם באַשעפּער; אַזנים לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ - זיי האָבן אויערן, אָפּער הערן נישט דעם באַשעפּער; אַף לָהֶם וְלֹא יִריחוּן - זיי שפּירן נישט דעם באַשעפּער; ווייל אַז אַ מְעַנְטֵשׁ לְעַבְט נישט מיטן אייבערשטן און ער שפּירט נישט דעם אייבערשטן רחמָנא לְצִלָּן, איז אים זייער פינסטער פאר די אויגן.

ד.

איי וועט אַ מְעַנְטֵשׁ טענה'ען: וואס זאל איך טוהן אַז איך בין דורךגעפאלן?! אויף דעם איז דער הייליגער רבי מגלה, אַז מְעַן קען זיך אויסרעדן דאס הארץ פארן באַשעפּער, און אים אַלעס פאַרציילן וואס מְעַן האט געטוהן, און דער באַשעפּער איז אַלעס גלייך מוחל! וואס דאס איז די מצוה פון 'ידווי' (במדבר ה, ז), אַ מְעַנְטֵשׁ זאל זיך מתנוודה זיין זיינע עבירות פארן באַשעפּער, און דער באַשעפּער ווארט נאר אַז אַ איד זאל צו אים קומען, און

זאגן: איך האב געטוהן וואס מען דארף נישט, זיי מיר מוחל! און גלייך איז אים דער אייבערשטער אלעס מוחל; אזוי ווי חז"ל זאגן (תורת פהנים בחקותי, פרק ח), אויפן פסוק (ויקרא כו, מ): וְהִתְוַדֵּוּ אֶת עֲוֹנֵיכֶם; גלייך ווען א מענטש איז זיך מתוודה האט דער אייבערשטער רחמנות אויף אים, און ער איז אים מוחל אויף אלעס. ווייל ביים באשעפער איז זייער חשוב די 'ווידוי' וואס א מענטש זאגט, פונקט אזוי ווי א קינד וואס האט געטוהן עפעס נישט קיין גוטע זאך, אבער אויב קומט ער נאכדעם צו זיין טאטע און ער בעט אים: טאטע! זיי מיר מוחל אויף וואס איך האב געטוהן. איז אים זיין טאטע גלייך מוחל.

עס פלעגט זיין דער סדר ביים הייליגן צאנזער רב זכותו יגן עלינו אז פאר סוכות האט מען אים געברענגט עטליכע קעסטלעך פון די שענסטע אַתְרוּגִים וואס איז נאר געווען צו באקומען, און פון דעם האט דער הייליגער 'צאנזער רב' אויסגעקליבן דעם שענסטן אַתְרוּג, און די איבעריגע אַתְרוּגִים האט ער צוטיילט פאר די קינדער און אייניקלעך,

קלאפ זיך נישט אראפ

און ער האט זייער מקפיד געווען אז קיינער זאל נישט אויפמאכן די קעסטלעך.

ער האט אבער געהאט אן אייניקל [וואס ער איז שפעטער געווארן א גרויסער רבין] וואס האט זיך געמאכט א חשבון: אז איך וועל ווארטן ביז די זיידע וועט אויסקלויבן פאר זיך דעם שענסטן אַתרוג, און ביז ער וועט צוטיילן פאר אלע קינדער און אייניקלעך, ווער ווייסט וואס וועט מיר בלייבן... האט ער זיך מיישב געווען, אז ווען קיינער וועט נישט זעהן וועט ער אויפמאכן דעם קעסטל און ארויסנעמען דעם שענסטן אַתרוג, און אזוי האט ער געטוהן.

דער הייליגער צאנזער רב האט אונדאי מרגיש געווען אז מען האט אויפגעמאכט דעם קעסטל, האט ער זיך זייער גערעגט, און עס איז אים געגאנגען אין לעבן געוואר צו ווערן ווער עס האט דאס אויפגעמאכט, ביז ער איז געוואר געווארן דורך 'רוח הקודש' וועלעכער אייניקל האט דאס גענומען, און ווען דער אייניקל איז צו אים געקומען האט

ער אים נישט געוואלט אַנקוקן, און ער האט אים פארטריבן, דער אייניקל האט איינגעזעהן אז ער האט געטוהן א פארברעך, און אז ער האט זייער מצער געווען דעם זיידן, איז ער געקומען צום זיידן מיט גרויס הכנעה, און אים געזאגט: זיידע! איך וויל שוין זיין וואויל. האט אים דער הייליגער צאנזער רב געזאגט: אזוי, דו ווילסט שוין זיין וואויל? איך וויל שוין אויך זיין וואויל! און ער האט אים גלייך מוחל געווען, בתנאי אז ער זאל דאס מער נישט טוהן.

זעהט מען פון דעם, אז אפילו א פשוט נדום³ וואס מען האט אים גאר שטארק מצער געווען, דאך אז מען קומט

---

³ כאטשיג דער הייליגער צאנזער רב איז געווען זייער גרויס און ער האט זיך אויסגעצייכנט מיט אלע דריי עמודי עולם: תורה, עבודה, און גמילות חסדים אויפן גרעסטן פארנעם, אזוי ווי עס איז פאקאנט, אז ער איז געווען א 'גאון עולם'; און אויך זיין הייליגע 'תפלות' וואס איז געזאגט געווארן מיט א מוראדיגע חיות און ברען, וואס פלעגט מרעיש עולמות זיין; אזוי אויך מיט 'גמילות חסדים' און 'צדקה' איז ער דאך געווען א יחיד בדורו, מיטן פארטיילן אזויפיל צדקה וואו ער האט נאר געקענט; פונדעסטוועגן האט ער זיך געהאט זיינע פונות און ער האט זיך זייער גערעגט אויך

אים איבערבעטן, און מען זאגט צו, אז מען וועט שוין זיין וואויל, איז ער גלייך מוחל, על אחת כמה וכמה אן קיין שום צוגלייך, ווען א איד קומט צום באשעפער און ער וויינט זיך אויס: "רבוננו של עולם! וואס זאל איך טוהן אז איך בין א 'בַּחור' און איך ווער נכשל אין דעם ביטערן חטא, איך בין דאך גארנישט שולדיג, איך בין גרייט שוין יעצט חתונה צו האבן, האב אויף מיר רחמנות!" די זעלבע זאך א אינגערמאן וואס איז זייער געדרוקט אין פּרנסה, אדער ער האט נישט קיין שלום בית, און ער קומט צום אייבערשטן, און ער זאגט: רבוננו של עולם! איך האב חרטה אויף וואס איך האב געטוהן, און איך וועל שוין זיין וואויל! העלף מיר, איך דארף א ישועה. וועט אים דער אייבערשטער אונדאי גלייך מוחל זיין.

דעם אז מען האט צוגערייט די אַתרוגים, אָבער די רגע אז מען האט תּשׁוּבָה געטוהן און געזאָגט: איך וויל שוין זיין וואויל. האט ער גלייך מוחל גענוען.

דער מדרש זאגט (במדבר רבה כ, טו): בלעם איז געווען א קלוגער רשע, און ער האט געוויסט דעם גרויסן פח פון ווידוי, אז אפילו א מענטש האט געזינדיגט, אבער ווי נאר ער זאגט 'חטאתי' - ער זאגט אויס פארן אייבערשטן וואס ער האט געטוהן, האט קיין שום מלאך נישט קיין רשות אים אנצורירן. וועגן דעם האט ער פראבירט אויף אלע מיני וועגן צו שעלטן די אידן, כדי זיי זאלן זיך מער נישט קענען מתוודה זיין, אבער עס איז אים נישט געלונגען, ווייל דער אייבערשטער האט איבערגעדרייט אלע זיינע קללות פאר 'ברכות'; דאס הייסט, כאטש ער האט געוואלט זאגן אז אידן זענען די ערגסטע, האט דער אייבערשטער איבערגעדרייט, און מיט געוואלד האט ער געמוזט מודה זיין, אז אקעגן די גוים להבדיל אלהי אלהי הברכות, זענען די אידן גאר א הייליג פאלק, און מען קען נישט מקטרג זיין אויף זיי.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה טייטשט מיט דעם

(לקיטי הלקות ראשית הגז, הלכה ד, אות ד), דאס וואס דער נביא

זאגט (עמוס ט, ז): הלא כבני כשׂיים אתם לי בני ישראל וכו' – איר זענט אזוי ווי די נידעריגסטע שווארצע גוים. פֿרעגט דער הייליגער רבי נתן: ווי אזוי קען זיין אז דער נביא זאל צוגלייכן אידישע קינדער צו די שווארצע בני חם? ! נאר דעמאלטס איז געווען א גרויסע קטרוג אויף די אידן, און וויפיל דער נביא האט נאר פֿרובירט מ'למד זכות צו זיין אויף די אידן, איז עס אים נישט געגאנגען, ווייל יעדער האט נאר מקטרג געווען [צו מקטרג זיין איז זייער גרינג], דערפאר האט ער געטראפן אן עצה, און געזאגט: ווייסט איר וואס? די אידן זענען טאקע נישט מער ווי נידעריגע גוים! ווי נאר ער האט צוגעגליכן די אידן צו להבדיל די גוים, האט מען שוין קלאר געזעהן א ריזיגן חילוק פונעם איד ביזן גוי, "ווייל דער ערגסטער איד איז נאך אלץ בעסער ווי דער בעסטער גוי", ווייל א גוי איז א רוצח! אזוי ווי דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי זאגט (ספרי פֿעלוחה, פֿיסקא ט): הִלְכָה בִּידוּעַ שְׁעִשׂוּ שׁוֹנֵא לִיעֶקֶב – א גוי האט פיינט א איד; און ער וויל אים נאר הרגענען, בלויז ווייל ער איז א איד, א גוי ווען ער זעהט א איד קען

כה

קלאפ זיך נישט אראפ

ער דאס נישט פארנעמען, און דאס גייט ארויף סיי אויף
עשיו און סיי אויף ישמעאל, וואס אלע זיבעציג פעלקער
קומען ארויס פון די צוויי: פונעף און דרייסיג פון 'עשיו',
און פונעף און דרייסיג פון 'ישמעאל'.

חז"ל זאגן (מועד קטן ט"ז ע"ב): מה פושי משונה בעורו אף
ישראל משונין במעשיהן מכל האומות - פונקט אזוי ווי
מען קען נישט טוישן די הויט פון א שווארצער פושי אויף
ווייס, אזוי אויף איז א איד אנדערש ווי אלע אומות
העולם⁴.

ה.

דאס איז די ארבעט פונעם אמת'ן צדיק, אז ער קען יעדן
איינעם דן זיין לכף זכות, און אויפהייבן יעדער וואס איז
געפאלן און צובראכן ביי זיך, און אים ווייזן: אדרבא!
דוקא אז 'דו' וועסט זיך צוריק קערן צום אייבערשטן,

---

⁴ נאר לידער איז אריינגעמישט געווארן צווישן אידן די 'ערכ-רב' וואס זיי מאכן אן
אלע צרות.

קלאפ זיך נישט אַראַפּ

וועסטו גורם זיין אַ מורא'דיגע פאַרגעניגן פאַרן
 אייבערשטן. ווייל אין הימל איז מען זיך מורא'דיג משעשע
 מיט אַ מענטש וואס כאַטשיג עס גייט אויף אים דורך
 מורא'דיגע צרות און יסורים און שווערע נסיונות,
 פונדעסוועגן דאָ ווערט ער נישט מיד און נאכגעלאָזט,
 נאר ער קומט שטענדיג צוריק צום אייבערשטן, אזוי ווי
 דער הייליגער רבי האט אמאל געזאָגט (חיי מוה"ר"ן סימן
 תקנה): דער אייבערשטער האט ליב אַ געפֿרעגלטן חסיד;
 אזוי ווי ווען מען בראַט אַ הינדל, און מען דרייט עס ארום
 אין אַלע זייטן פונעם פייער, פֿדי עס זאל ווערן גוט
 אויסגעברענט, האט דאס נאכדעם אַלע טעמים [די וואס
 ליגן אין דעם פארשטייען דערצו], די זעלבע זאך, אַ
 מענטש וואס עס גייט אים דורך פיל איבערגייעכצער אין
 זיין לעבן: פון זיך, פון זיינע קינדער, פון זיין ווייב, און פון
 סתם מענטשן; און פונדעסוועגן דערהאלט ער זיך, דאס
 איז דער גרעסטער חידוש אין הימל, און דער באשעפער
 זאגט פאר די מלאכים וחיות ואופני הקודש: ווייזט מיר
 אויב איר קענט דאס באווייזן!

עס ווערט געברענגט פון צדיקים אז דאס איז געווען דער טעם פארנוואס אברהם אבינו האט געגעבן צו עסן פאר די מלאכים 'בשר וחלב', ווייל ער האט זיי געוואלט ווייזן אז כאטשיג אַ איד מאכט מיט אויף דער וועלט, ער מוטשעט זיך על המחזה ועל הפלפלה, ביז ער שאפט פרנסה, און ביז ער גרייט צו עפעס עסן, דאך קען ער זיך דערהאלטן, לאמיר זעהן אויב איר וואלט דאס געקענט באווייזן, ממילא זאלט איר חס ושלום נישט מקטרג זיין אויף אידן.

.1

דערפאר דארף מען זיך זייער דערהאלטן אויף דער וועלט, בפרט א בחור וואס ער גייט דורך די גרעסטע צער, "ווייל עס איז נישט דא נאך אזא צער ווי די צער פון א בחור", וואס ער האלט אין איין טראכטן: ווען וועל איך שוין געהאלפן ווערן? ווען וועל איך שוין חתונה האבן? דער פראבלעם איז אבער אז איינמאל ער ווערט געהאלפן און ער האט חתונה, פארגעסט ער אז ער איז אמאל געווען

א בַּחור, און עַר וויל שױן נישט פֿאַרשטיין אַ בַּחור, און עַר פֿאַרשטייט בכלל נישט פֿאַרנואס מען פֿאַרפֿירט אַזוי, עַר טענה׳ט שױן: גיין, איך האב נישט געהאט אַזאַלעכע נסיונות! בשעת דאס איז אַ פֿשוט׳ע ליגענט, ווייל אַז עס שטייט שױן אין ראשית חכמה (שער התשובה פרק ג), אַז היינטיגע צייטן איז נישט דא קיין איין בַּחור וואס עַר זאל זיין גיין פֿון דעם חטא. וואס דאס האט עַר געזאגט פֿאַר פֿיר הונדערט און זעכציג יאר צוריק⁵, אין צפֿת וואס עס איז דעמאלטס געווען דאָרט די שענסטע קהלה זייט חורבן בית המקדש⁶, און אפֿילו - להבדיל אלפי הבדלות - די גויטעס זענען געגאנגען אַרומגעבינדן מיט שמאטעס אַז מען האט

⁵ עַר איז געווען אין די צייטן פֿונעם אַר״י הקדוש, און אַ תלמיד פֿונעם הייליגן רמ״ק, [עַר ליגט אין 'חברון' דאָרט וואו עס ליגט אויך דער בעל מלאכת שלמה' על משניות, און דער 'שדי חמד' זכותם יגן עלינו].

⁶ דער רב״י איז געווען דער אַר״י הקדוש; רב״י איז געווען דער הייליגער בית יוסף; 'שמשי' דער הייליגער חרדים; 'בעל תפלה' דער הייליגער רבי שלמה אלקבץ; 'בעל דרשן' דער אלשיך הקדוש. אַזוי ווייט אַז מען האט דעמאלטס געוואלט מאַכן סמיכה און צוריקשטעלן די סנהדרין נאָכאמאל (פֿמבואַר בקונטרס הסמיכה למהרלב״ח זלה״ה).

קלאפ זיך נישט אראפ

כט

קוים ארויסגעזעהן די אויגן, דאך זאגט ער, אז קיין איין
בחור איז נישט ריין פון דעם פיטערן חטא, אויב אזוי וואס
זאל מען זאגן היינט ווען אלעס איז אפגען, און די גוים גייען
נאקעט ממש ווי חיות?! און אויב איז דאס נישט גענוג
טראגט מען זיך ליידער ארום אין די טאש מיט די אלע
שמוץ, וועמען וויל מען נארן? דערפאר דארף מען די
מערסטע רחמנות האבן אויף בחורים און מיידלעך, און זיך
זארגן אז זיי זאלן חתונה האבן וואס יונגער.

אין שולחן ערוך (אבן העזר סימן א, סעיף ג) ווערט
גע'פסק'נט, אז די מצוה מן המבחר איז אז מען זאל חתונה
האבן ביי די דרייצן יאר, אבער איינמאל אז מען ווערט
זיבעצן יאר [און מען גייט שוין אריין אין דעם אכצענטן
יאר] דארף מען שוין זיכער לויט אלע פוסקים חתונה האבן
(ע"ז בבית שמואל שם סעיף קטן ג), און נישט ווארטן אויף
גארנישט, אונדאי נישט אויף פבוד און אויף א שיינע
משפחה נאמען, און צוליב דעם לאזן די קינדער לידן ביז
דערנוייל; "ווען מען זאל זיך ווען צאמנעמען, און

קלאפ זיך נישט אראפ

איינפירן א תקנה 'מען זאל חתונה מאכן די קינדער פרי',
וואלט מען געראטעוועט דעם גאנצן דור! " און דאס
וואלט געווען א זיכערע און ריכטיגע שריט 'למען טוהר
מחנינו'.⁷

עס איז דא מענטשן וואס טענה'נען: ווי אזוי קען איך
חתונה מאכן מיין זוהן אזוי יונג, ער איז דאך נאך א קינד?
ווי אזוי וועט ער האבן שלום בית? ! דער תירוץ אויף דעם
איז: ערשטענס, מען קען א קינד אויף אויסלערנען און

⁷ די פארשאלטענע רשעים אין ארץ ישראל, וואס זיי זענען די אמת'ע ערב רב, האבן
געוואלט חלילה מאכן א געזעץ אז מען זאל נישט טארן חתונה האבן ביז די אכצן,
אנדערש ווי ביז היינט וואס זיי האבן שוין געלאזט פון די זיבעצן (ליידער בעזונותנו
הרבים איז דער געזעץ יעצט באשטעטיגט געווארן). דא אין 'נא יארק' איז דער געזעץ
אז ביי די זעכצן יאר קען מען שוין חתונה האבן, אין 'טעקסעס' קען מען שוין לויט די
געזעץ ביי די פערצן יאר חתונה האבן, הלנואי הלנואי וואלט מען דאס אנגענומען, אזוי
ווי חז"ל זאגן (מדרש איכה ב, יג): 'חכמה' קען מען ביי די גוים אויף טרעפן; כאטשיג
פאר זיי אליין איז דאס קמילא נישט נוגע, ווייל זיי לעבן ווי חיות און מופקרים, אבער
ביי אידישע קינדער וואלטן מען געדארפט איינפירן אזא תקנה, אבער ליידער איז
דערנווייל נישט דא צו וועמען צו רעדן, און מען קוקט דאס נאך אן ווילד פרעמד, אזוי
ווי איינער זאל זעמען א שופר און בלאזן אין חנוכה אדער אין אנדערע יום טוב אויסער
ראש השנה.

באזעצן ווי אזוי מען פֿירט אַ שטוב, און ווי אזוי מען גייט זיך אום אין לעבן⁸; נאכדעם אַדרבא זאל מען זיך גוט באטראכטן די מציאות, צו אַן אַלטער באק וואס האט חתונה ביי פּערציג יאר שלאָגט זיך דען נישט אַרום מיט זיין ווייב ליידער ? !

מיין טאטע זכרונו לברכה [הגאון הצדיק בעל מנחת זאב' מטאקיי זכר צדיק וקדוש לברכה] האט געהאט אמאל אַ דין תורה⁹ פון אַ אַלטן פּאַרפּאלק [דער מאן איז געווען זעקס און אַכציג יאר - און די פּרוי פיר און אַכציג יאר], און

⁸ ברוך השם איה האב עס פארויזן, ווי יונגע קינדער האבן אויפגעשטעלט שטובער לתפארת, און עס פעלט זיי גארנישט אפילו בגשמיות, זענער האט א קאר, אַ אייגענע הויז, און אלע אנדערע באקוועמליכקייטן וואס איז נאר שניף, אלעס האבן זיי ברוך השם, און אנדערע וואלטן עס אויף פונקט אזוי געקענט פארויזן, נאר די רשעים ארויפן די ערב-רב אין אַרץ ישראל האבן זיך פארלייגט אויף דעם, און איה האב כמעט באצאלט פארדעם זעכצן יאר תפיסה, האב איה עס נישט געקענט מער אויספירן, [דאס שטייט נישט אין שולחן ערוך אז מען זאל גיין אין תפיסה צוליב דעם].

⁹ ווי פאקאנט איז דער טאקייער רב זכותו יגן עלינו געווען פון די גרעסטע דינים דא אין אמעריקע, פּערציג יאר האט ער געפירט דין תורה'ס אין התאחדות הרבנים'.

ער האט זיך נאר געוואלט גטן! פֿרעגט אים מיין טאטע
 מיט וואונדער: יעצט האט איר זיך דערמאנט? ! זאגט ער:
 לעולם פון די טאג פון די חתונה, האט זי שוין נישט
 געטויגט, נאר וויבאלד זי איז שוין 'מעופרת' געווארן, און
 מען דארף שוין מאכן א ברית, נאכדעם האט ער שוין
 געווארט ווען דער קינד וועט אויפֿוואקסן, אינצווישן האט
 ער שוין געהאט נאך עטליכע קינדער, און אזוי האבן זיי
 זיך ארום געהרגעט די אלע יארן, און נאכדעם ווען די
 קינדער זענען עלטער געווארן האט עס שוין נישט
 געפאסט וועגן די קינדער, אבער זיי האבן באשלאסן, אז
 איינמאל מען וועט זיי חתונה מאכן וועט מען זיך גטן. נו
 פארוואס האסטו זיך דעמאלטס נישט געגט? איך האב
 געווארט אויף די אייניקלעך, אבער יעצט אז מיר האבן
 שוין איר אייניקלעך קען מען זיך שוין גטן... און וויפיל
 מען האט זיי פרוּבירט אפצורעדן דערפון זיי זאלן זיך נישט
 נאריש מאכן, האט גארנישט געהאלפן, און זיי האבן זיך
 לידער געגט, גלייך נאכדעם איז ער אַוועק, איז זי
 געבליבן א אלמנה און א גרושה צוזאמען...

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): א
 'מנהיג' איז דער וואס איז א רחמן, ווייל נאר מיט רחמנות
 קען מען פירן אידישע קינדער, און די גרעסטע רחמנות איז
 צו ראטעווען אידישע קינדער, סיי בחורים און סיי
 מיידלעך זיי זאלן חתונה האבן און נישט זינדיגן, אזוי ווי
 חז"ל זאגן (כתובות סד ע"ב): זה יצרו מבחויך וזו יצרה
 מבפנים; דאס הייסט א מנהיג! נישט אז ער האט טויזענט,
 אדער צען טויזענט, צו אפילו הונדערט טויזענט מענטשן,
 עס ווענדט זיך גארנישט אין דעם, אזוי ווי דער הייליגער
 רבי האט פארציילט (סיפורי מעשיות מעשה יג מהשבעה
 בעטלירס): עס איז געווען איינער וואס ער האט זיך בארימט
 אז ער איז א 'מיעוט המחזיק את המרובה', ווייל ער טראגט
 אונטער זיך צענדליגער טויזענטער מענטשן, און ער זארגט
 זיך פאר אלע זייערע געברויכן, האט מען פון אים געלאכט,
 און איינער האט זיך אנגערופן: דו האסט אזא פנים ווי
 יענער וואס איז געזיצן אויף א בארג פון שמוץ, און ער
 האט זיך אויפגעטוהן אז דאס אלעס קומט פון מיר...

דאס הייסט, יעדער מענטש האט רחמנא לצלן שמוץ אין זיין קאפ מיט דעם וואס ער טראכט שמוציגע געדאנקען פון גיאוף וכו', און ווען מען קומט זיך צאם ביי א רבי'ן, ווערט דארט א בארג פון שמוץ פון די אלע אומגריינע מוחות, קומט אויס אז עס איז נישט קיין שום אויפטוה אז ער זיצט אויף א בארג פון שמוץ, און אלעס קומט פון אים, און דאס זענען זיינע מענטשן.

אבער א אמת'ער מנהיג איז דער וואס פארשטייט יעדן איד, ווייל באמת איז יעדע אידישע נשמה א חלק אלקי ממעל', און א שטיק געטליכקייט, נאר דאס איז געבער אראפגעפאלן אין טינופת, דערפאר דארף מען דאס אויסוואשן, אויסרייניגן, און אנטוהן מיט שיינע קליידער, און צוריק ברענגען צום באשעפער, און דאס איז די ארבעט פון אן אמת'ן מנהיג, וואס עס גייט אים אין לעבן צו ראטעווען אידישע קינדער, ספעציעל אז מען זאל חתונה מאכן בחורים און מיידלעך ווי פריער, און אזוי ארום זיי ראטעווען פון אלעם שלעכטס.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פט), אז דער צדיק איז דער שדכן וואס דורך אים געשעהן אלע שידוכים; אבער דער צדיק איז נישט בלויז ווי א געווענטליכער שדכן, וואס איינמאל אז ער האט אויסגעפירט דעם שידוך, און מען האט אים אים באצאלט זיין 'שדכנות געלט' איז ער פערטיג מיט זיין שדכנות, ניין! דער צדיק איז א שדכן נאך די חתונה אויף! ווייל מאכן א חופה און חתונה האבן איז די גרינגסטע זאך... מען שטעלט אוועק א חופה, מען ברענגט די חתן און מען זינגט 'מי אדיר', נאכדעם קומט די פלה, און זי דרייט זיך ארום זיבן מאל, מען ליינט די כתובה, און מען זאגט די ברכות, און מען וואונטשט זיך מזל טוב, און מיט דעם איז די חופה פערטיג, אבער די פופצן מינוט - ווילאנג עס דויערט די חופה - טוישט בכלל נישט דעם בחור, און גלייך דעם אנדערן טאג אינדערפרי רייסט מען זיך שוין ביי די קעפ. וועגן דעם דארף מען האבן דעם צדיק פאר א שדכן אויף נאך די חתונה, ער זאל מיר אריינגעבן אביסל שכל און מיר אויסלערנען ווי אזוי זיך אומצוגיין אינעם צוזאם-לעבן,

קלאפ זיך נישט אראפ

וואס דאס דארף איך שטענדיג האבן, יעדן טאג און יעדן שעה דעם גאנצן לעבן.

מען הערט ליידער אזויפיל פעלער ווי מען קריגט זיך אין אידישע שטובער ביז עס קומט רחמנא לצלן צו א גוט, נאכדעם וואס טאטע און מאמע האבן זיך אזויפיל געמוטשעט און זיך פאר'חובות'ט מיט אזויפיל חובות, ביז מען האט ענדליך געברענגט די קינדער אונטער די חופה, און וועגן נארישקייטן ווייל מען האט נישט געהאט דעם ריכטיגן לימוד פונעם הייליגן רבי'ן, וואס ער לערנט אויס אז מען דארף דן זיין לפף זכות בפרט אין שטוב, איז נעבעך די שטוב געווארן צובראכן! ער שרייט: זי איז א מרשעת! זי שרייט: גיין, ער איז א רשע. עס קען זיין אז זיי זענען ביידע גערעכט, ער איז א רשע, און זי א מרשעת, ווייל אז מען באקומט נישט דעם 'שכל' פון צדיק, האט עס טאקע אזא פנים.

אבער אז מען האט 'שכל', ווערט די שטוב מממש א גן עדן, און דער מאן און ווייב לעבן מיט ליבשאפט און

ש'לום אזוי ווי אדם מיט חנה פארן חטא, וואס די מלאכים זענען געשטאנען און געקוקט ווי עס פעלט זיי גארנישט, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, כה): וַיְהִי וּשְׁנֵיהֶם עֲרוּמִים וְכוּ', וְלֹא יִתְבוּשׁוּ; זיי האבן ארויס געזעהן 'אלקות' פון יעדע זאך. ביז דער נחש הקדמוני האט אריין געלייגט א קנאה אין זיי, און אזוי צובראכן זייער גוטע לעבן.

דערפאר דארף מען האבן דעם צדיק נאך די חתונה, דיר אויסצולענען דו זאלסט נישט אויסלאזן דיינע גערון אין שטוב, פונקט פארקערט, זיי דן לפף זכות אין שטוב, זאג א גוט ווארט פאר זיין ווייב, קארג נישט קיין גוטע ווערטער, אזוי אויף זיי מכבד זיין שווער און שוויגער, און אפילו אז זי פארטראגט זיך נישט מיט שווער און שוויגער [דיינע עלטערן], דארפסטו אויף דן זיין לפף זכות, און וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין, ווייל חז"ל זאגן (מדרש מעשה טובה): אז א שניר מיט א שוויגער קענען זיך נישט אויסגלייכן. אזוי ווי חז"ל פארציילן (שבת כו ע"א): עס איז

געווען א שוויגער¹⁰ וואס האט נישט געקענט ליידן די שניר, האט זי איר געקויפט א גוטע פערפיום וואס עס איז געווען פון א מאטריאל וואס ברענט, און זי האט געזאגט צום שניר: שמירט דיך אן מיט דעם. און זי האט זיך אנגעשמירט דערמיט, דערנאך זאגט זי איר: טוה א טובה און גיי צינד אן די לעכט [אזוי ווי היינט די לעקטער]. פארשטייט זיך אז דער פייער האט זיך אנגעכאפט אין איר, אין זי איז פארברענט געווארן! דערפאר דארף מען דאך האבן שכל ווי אזוי זיך צו פירן, און אז דער שווער און די שוויגער זאלן שטענדיג זיין גערעכט¹¹, און אז די שטוב

¹⁰ און אויב חז"ל פאנצטילן אזא מעשה, איז א סימן אז דאס איז א זאך וואס פאסירט שטענדיג.

¹¹ און אז זיי פארלאנגען אז דו זאלסט נישט גיין צו די ברסלב'ער, נעם זיך נישט טענה'ן, נאר זיי מספים, און זאג זיי: איך גיי נישט מער! און שוין, אויב ווארענען זיי: דו זאלסט נישט פארן ראש השנה אין אומאן, זאג זיי: איך פאר נישט אין אומאן, און אזוי ביזטו פארטיג מיט אלע קריגערייען, ווייל אויב דו וועסט וויסן וויאזוי זיך פירן אין שטוב, און דו וועסט זיין גיט מיט דיין ווייב, וועט זי אליינס דיר שוין אויסבאהאלטן, און זי וועט זאגן: טאטע! ער איז נישט געפארן אין אומאן, ער איז געפארן צו יענעם אדער יענעם רבי'ן, וואס דארט מעג ער פארן און עס איז א נארמאלע זאך, [דארט מעג מען וואיג

שטייט אויף גוטע יסודות, אז דער מאן און ווייב קריגן זיך נישט, ווערט שוין ממילא אויסגעגליכן אלע ארומיגע פראבלעמען און קאנפליקטן.

אנוועק פארן אויף א נואף צוויי ביז נאך יום הקדוש, אין דא אז מען פארט נאר אויף אפאר טעג מאכט מען א געוואלד.

עס איז באוואוסט אז רבי אפרים זכרנו לברכה [א זיהן פון הייליגן רבי נפתלי וואס ער איז מקורב געווארן צוזאמען מיטן הייליגן רבי נתן צום הייליגן רבי'ן] האט זיך אויף דער עלטער באזעצט אין ארץ ישראל, און עס האט זיך אים פארבענקט צו זיין ראש השנה ביים הייליגן רבינ'ס ציון אין אומאן, אבער אלע מענטשן און אפילו רבנים האבן אים אפגערעדט, ער זאל דאס נישט טוהן אין דעם עלטער, און זיי האבן אים געזאגט: אזא אלטער איד ווי אייך וועט נאך נפטר ווערן און בלייבן אינמיטן וועג חס ושלום, און די גוים וועלן אייך ארייננוארפן אין ים אריין [דעמאלטס צו פארן פון ארץ ישראל צו אוקריינא איז געווער א אויסטערלישע שווערע און פארמאטערטע וועג וואס ווייניג האבן זיך דאס אונטערענגנומען]. אבער וויבאלד ער איז געווען א פארמעגליכער מענטש און פארטיילט פאר מענטשן אסאך נדבות, איז אים בייגעפאלן א עצה, און ער האט זיי געזאגט: איך האב היינער אין אוקריינא [ריעל עסטעיט], וואס איך דארף צאמנעמען די רענט דערפון, ווי נאר מען האט דאס געהערט, האבן זיי אים אלע גלייך געזאגט: פארט געוונטערדייט, אבער פארגעסט נישט פון מיר! איך האב א וויכטיגע הכנסת פליה צוועק! דער זאגט: איך האב א תום אין שטוב, וועסט אונדאי נישט פארגעסן פון מיר! דער זאגט: איך האב א שנואגער וואס איז אויף צרות, זאלסט געדענקן אים ארויס צוהעלפן, און אזוי האט אים יעדער באגלייט מיט אלע מיני ברכות, און ער האט געקענט רואיג פארן.

ז.

אבער פֿדי מען זאל פארשטיין און איינזעהן די וויכטיגקייט פון חתונה מאכן די קינדער וואס יונגער, דארף מען האבן א ריינעם מח, און צו א ריינעם מח איז מען זוכה נאר אז מען האט א ריינע אמונה, און אז מען האט נישט קיין קלארע אמונה אין באשעפער, איז מען אזוי ווי א ווילדע חיה וואס קען פארציקן מענטשן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): א מענטש וואס ער איז נישט דבוק אין בורא פל עולמים איז ער א חיה אין א געשטאלט פון א מענטש. דערפאר, ווילאנג א מענטש רעדט נאכנישט צום באשעפער, און זיין אמונה איז נאכנישט גאנץ, איז אים דאס שווער צו פארשטיין, און מען דארף זיך זייער היטן פון אים.

דער הייליגער רבי יחזקאל מקוזמיר זכותו יגן עלינו האט אמאל מסביר געווען דאס וואס חז"ל זאגן (ברכות כא ע"א): ולואי שיתפלל אדם כל היום כלו - הלואי זאל א מענטש דאווענען א גאנצע טאג; דאס הייסט אז אלעס

וואס אַ מענטש דאַרף האָבן דורכאַויס דעם טאָג זאל ער
 בעטן פון באַשעפּער, צום ביישפּיל: רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם! אײַך
 דאַרף דאָס אײַן דאָס פון גראַסערי; רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם! אײַך
 דאַרף נײַע שײַך; און ווען ער גײט אַרויס פון שטוב זאל ער
 בעטן: רבּונוּ שֶׁל עוֹלָם! העלף מיר, אײַך זאל צוריק קומען
 געזונטערהײט; קײנער זאל מײַך נישט אײַבערפאַרן רחמנא
 לצלן, און אײַך זאל נישט געשעדיגט ווערן חס ושלום פון
 קײן שום אנדערע וואָך¹²; און אזוי זאל ער בעטן יעדע
 אײַנציגע וואָך וואס ער דאַרף נאר אײַנעם גאַנצן טאָג.

---

¹² די וואָך איז געווען אַ שרעקליכע 'טאַרנעידא', וואס עס קומט אַראַפּ פון אײַכן אַ
 מוראדיגע ווינט און דאָס דרייט די וואסער מיט אַזא מין שגעלקײט, אַז אַך און וויי איז
 פאַר ווער עס איז דעמאלטס דאַרטן, קײן לעבעדיגער גײט ער נישט אַרויס, געווענטליך
 פאַסירט דאָס ווייט אײַנמיטן ים, יעצט איז דאָס געווען העכער די יבשה אײַך אַ
 באוואוינטע געגענט, און ביז סעקונדעס זענען גאַנצעטע גאַסן גענוארן אפגעווישטן, ווי
 טויענטער מענטשן זענען אנזעק, דערפאַר דאַרף אַ מענטש שטענדיג מתפלל זײַן ער
 זאל ווערן אפגעהיטן פון אלעם שלעכטס, ווייל דער אײַבערשטער איז 'מאָריך אַף' און
 ער ווארט אײַס, אָבער נאכדעם רחמנא לצלן קומט דאָס.

קלאפ זיך נישט אראפ

אָבער וויבאלד אַ מענטש האט אין זיך כפירות און אפיקורסות, טראכט ער: ווער הערט מיך דען אויס? בשעת דער באשעפער איז מיט דיר, און ער הערט דיך אויס יעדעס ווארט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נה): ביים דאווענען דארף מען קומען צו אזא ביטול, אז מען זאל וויסן אז עס איז קיינער נישט דא, נאר דער באשעפער אליין; און דורך דעם לעבט א מענטש א חיים טובים.

ח.

אָבער מען קען נישט קומען צו תפלה נאר אז מען טרעפט די גוטס ביי זיך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב): ווער קען זיין א בעל תפלה און א חזן? דער וואס קען צאמנעמען און טרעפן דאס גוטס פון זיך, און פון יעדן איינעם, און ער קען פאר יעדעם ווייזן אז ער איז נאכנישט דער ערגסטער מענטש, און ער זאל זיך נישט פארלירן, כאטשיג ער איז שוין דורך אין זיין לעבן גאר שווערע מצבים; ווייל דער סמ"ך מ"ם טוט אלעס אויף

דער וועלט צו צוברעכן א מענטש, און זאגט אים: דו ביסט גארנישט ווערד! און ווער זאגט נאך אז דער מלמד האט אים דערנידערט און פארשעמט, געשלעפט ביי די אויערן; אנגעפראסקעט פאר אלע קינדער; געשריגן אויף אים: דו באנדיט! דו שגץ! דו 'לא יצלח'! און דאס הערט ער במשך אלע יארגענג פון פתה צו פתה, און אונדאי אויב אלץ בחור איז מען אים מבזה ברבים, מען ווארפט אים ארויס, אדער די טאטע מאמע זאגן אים אז ער איז גארנישט ווערד, גייט אים צוביסלעך אריין אין קאפ אז ער איז טאקע גארנישט, און ער וועט שוין קיינמאל נישט טויגן אויף גארנישט.

דאס איז דער חידוש פונעם אמת'ן צדיק, אז ער איז א גוטער מלמד (עייז לקוטי מוהר"ן חלק א. סימן ל), און ער קען אריין שיינען 'אלקות' אפילו אין אזאלעכע נידעריגע מענטשן ווי מיר זענען; וואס אמאליגע צייטן האבן צדיקים געדארפט הארעווען און פאסטן און זיך מסגף זיין מיט אלע מיני סיגופים, זיך צו מזכך זיין, ביז זיי האבן

קלאפ זיך נישט אראפ

ענדליך זוכה געווען צו קענען שפירן עפעס אלקות, און דא קומט דער הייליגער רבי מיט אזא רחמנות, און ער לאזט זיך אראפ¹³ צו אזאלעכע נידעריגע שוואכע און קליינע

¹³ ווייל דער עיקר מעלה פון א גוטער מלמד איז, אז ער קען זיך אזוי גוט אראפלאזן צו די קינדער, און ער האט אזויפיל געדולד צו זיי, ביז אפילו דער שוואכסטער קינד כאפט אויף אויף וואס ער לערנט מיט זיי, און ער קען אויף די לימודים, וואס דאס קומט נישט ווייל דער קינד האט א גוטע קאפ, נאר ווייל ער האט א גוטן מלמד וואס האט געדולד, און ער קען זיך אראפלאזן צו יעדן.

אין יעדע פיתה [קלאס] איז דא דריי קאטעגאריעס קינדער: מצוינים, בינונים, און שוואכע, נעס קומט דאך אים גארנישט אז ער איז שוואך, מען זעהט אבער אן אינטערעסאנטע זאך, ווען דער מנהל' קומט פארהערן, פֿרעגט ער דוקא פון די שוואכע, פארשטייט זיך אז דער מלמד ווערט רויט פאר בושה, אז זיי קענען גארנישט, און אזוי ווי דער מנהל וויל אים נישט פארשעמען אקעגן די קינדער, נעמט ער אים ארויס אין 'האל', דאך האלט ער אים פאר: וואס איז דאס? און דער מלמד פֿרוברט זיך צו פארענטפערן, און ער זאגט פארן מנהל: פארן וואס האט איר נישט געפֿרעגט די אנדערע קינדער? זיי קענען א מחנה! זאגט אים דער מנהל: דו בטלן איינער! די קינדער זענען שוין ביי מיר אריין געקומען פון די 'אלף-בית' פֿיתה, און איך קען זיי אלע, וועגן דעם האב איך געוואלט וויסן, וואס איר האט אויפגעטוהן פאר די שוואכע? אז די גוטע קעפ קענען ווייס איך סייווי, און דו האסט דא גארנישט אויפגעטוהן, אבער אז די שוואכע קענען, דעמאלט ווייס איך אז דו ביזט א גוטער מלמד! דאס איז דער סוד פון מלמדוה, אז ער קען די שוואכע אויף אויפהייבן...

מענטשן ווי מיר זענען¹⁴, און ער הייבט אונז אויף צו
אזאלעכע מדריגות, אז מיר זאלן אויף נאר שפירן דעם
באשעפער, און שטענדיג רעדן פון באשעפער.

דאס איז די גרעסטע וואונדער וואס עס קען נאר זיין, די
מדריגות מיט וואס די תלמידי הבעל שם טוב זכותו יגן
עלינו האבן געלעבט, אזוי ווי עס איז באוויסט אז דער
הייליגער בארדיטשובער רב זכותו יגן עלינו איז שטענדיג
ארום געלאפן מיט א מורא'דיגן ברען, שרייענדיג: מלא כל
הארץ פבודו! און דא נעמט אונז דער הייליגער רבי און
שיינט אריין אין אונז דעם באשעפער אזוי קלאר, אז מיר
הייבן שוין ברוך השם אויף אן צו רעדן צום באשעפער,
און אים אלעס דערציילן, און אפילו אז מען איז
דורכגעפאלן, לערנט אונז דער הייליגער רבי אויס, זיך צו

---

¹⁴ מיר טארן זיך נישט איינרעדן איין רגע אז מיר זענען שוין 'מקובלים', 'בעלי השגה',
'בעלי מדרגות', נאר וואס יא? מיר האבן א גרויסן רבי'ן וואס ער איז א גוטער מלמד,
און ער הייבט אונז אויף, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (ענין עלים לתרופה
מכתב תד): 'דופיט אויף מינע פלייצעס'.

קלאפ זיך נישט אראפ

מתוודה זיין פארן צדיק - דער אמת'ער תלמוד חכם, און דאס ברענגט אים צו אזא מין 'גילוי אלקות' אז ער שפירט שוין אויך דעם באשעפער, און ער באקומט א ריינעם מח, אז אפילו ווען ער דאווענט די תפילות הקבועות, האט ער שוין אויך אינזין דעם פשוט'ן טייטש פון די ווערטער וואס ער זאגט: אתה חונן לאדם דעת וכו' - דו געבסט פאר יעדן שכל, בעהט איך דיר רבונו של עולם, געב מיר אויך שכל; און אזוי איין ברכה נאכן אנדערן.

אבער כדי מען זאל קענען מתפלל זיין און זינגען זמירות פארן באשעפער, מוז מען זיך דן זיין לפי זכות, און זיך אויפהייבן; דאס זאגט דער פסוק (תהלים קמו, ב): אַזְמַרְהָ לַאלֹהִי בְעוֹדִי; ווי אזוי קען איך זינגען צום אייבערשטן? 'בעודי' - אז איך טרעף אין מיר נאך עפעס גוטס.

אבער דאס אריינצוברענגען אין די וועלט, אז יעדער זאל נאר הערן און נאר רעדן פון באשעפער, און נישט וועלן גארנישט עפעס אנדערש, דאס וועט זיין ביי די גאולה, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות,

עירובי תחומין, הלכה ה): יעצט איז נאך שווער צו רעדן אפען פון באשעפער, און מען קוקט דאס נאך אן זייער אינטערעסאנט...! מען כאפט נישט אז דאס פעלט דאך אמת'דיג אויס פאר מיר, ווייל ווען איך הער א שיינע דרוש אדער פלפול אין 'נגלה' אדער אין 'נסתר' [קבלה], ווייס איך נאך אלץ נישט ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן מיט אלע מיינע פראבלעמען, אבער די פשוט'ע דיבורים פון אמונה דארף מען דאך האבן טאג טעגליך, צו קענען איבערקומען די אלע ביטערע נסיונות.

ט.

בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות וכו' (במדבר ח, ב). אהרן הכהן האט געהאט א מצוה אז יעדן טאג זאל ער צוגעריטן און אויסרייניגן די מנורה און דאס אנצינדן; זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא): די מצוה האט אויך יעדער איד, ווייל יעדער מענטש טראגט אויף זיך א מנורה מיט זיבן לעכט! וואס דאס זענען: די צוויי אויגן, די צוויי אויערן, די צוויי

קלאפ זיך נישט אראפ

נאז לעכער, און די מויל. און דאס דארף מען רייניגן און הייליגן יעדן טאג פון אלע שלעכטס: ער זאל מיט די "מויל" נישט זאגן קיין ליגענט אדער רעדן שלעכטס; מיט די "נאז" זאל ער נאר שפירן דעם אייבערשטן און האבן יראת שמים נישט צו ווערן אויפגערעגט; די "אויערן" זאל ער צולייגן צו די ווערטער פון די צדיקים, און דאס אננעמען און גלייבן דערין; אויף די "אויגן" זאל ער זייער אכטונג געבן נישט צו קוקן קיין שמוץ; וואס דורכדעם וואס ער רייניגט דאס אויס, צינד ער אן יעדן טאג די מנוחה וואס ער האט, און זיין מח לייכט און שיינט מיט א מורא'דיגן געטליכער שיינ.

י.

חז"ל זאגן (עין רש"י בשם ספרי): פארנוואס שטייט בהעלותך? ווייל עס איז געווען דריי טרעפ ארויפצוגיין צו די מנוחה (משניות מסכת תמיד פ"ק ג, משנה ט). זאגן צדיקים (עין בספר דרשות תורת חסד, להרה"ק בעל מחנה חיים זכותו גן עלינו, דרושים לחנוכה, דרוש ל"ג), אז די דריי טרעפ איז מרמז אקעגן

תּוֹרָה, עֲבוּדָה, גְּמִילוּת חֶסֶדִים. דָּאס הייַסט, עָס איז פֿאַרְהאַן דריי זאַכן וואָס אַ מענטש דאַרף טוהן, כּדי ער זאל זוכה זיין צו קענען רייניגן זיין מנוּרה, די ערשטע זאַך איז 'תּוֹרָה' – מען זאל זיך צוגעוואוינען צו לערנען אַסאַך תּוֹרָה, און אויב וועט אַ מענטש זאַגן: איך קען נישט לערנען! דערפֿאַר האָט אונז דער הייליגער רבי געגעבן אַ סדר דרך הלימוד' צו זאַגן משניות, זאַגן ש"ס¹⁵, און אזוי אַנדערע

---

¹⁵ ברוך השם עס איז דא יונגע בחורים וואס זיי האבן שוין מסנים געווען פֿערציג פּופּציג מאל 'ששה סדרי משנה', און אזוי אויך האבן זיי שוין געענדיגט גאנץ ש"ס, און נאָכדעם אַ מסכתא הונדערט און איין מאל, און אזוי ווייטער איין מסכתא נאָכן אַנדערן, כאַטש'גי עס איז דאַ צים וואָס לאַכן דערפּון: עס הייסט נישט געלערנט... אָבער ביים סוף ווען מען גייט אַוועק פּון דער וועלט וועט מען זעהן די חילוק, דער וואָס האָט געפֿאַלגט בתּמימות, האָט זוכה געווען און געענדיגט הונדערט און איין מאל ש"ס וכו', ווי דער דער וואָס האָט געלאַקט דערפּון וועט געבען בלייבן אינגאַנצן אויסגעשפּילט אַן גאַרנישט, און דעמאלטס איז שוין פּאַרפֿאַלן עס איז שוין צו שפּעט, מען טראַגט אים שוין אין בית עֶלְמין, וועגן דעם זאַגן חז"ל (שמות רבא נב, ג), אויפן פּסוק (משלי לא, כה): עוז וְהַדָּר לְבוּשָׁה וְתַשְׁחֵק לַיּוֹם אַחֲרוֹן; "אימתי התורה משחקת? הני ליום אחרון" – ווען קען אַ מענטש לאַכן אין זיך פּרייען מיט די תּוֹרָה וואָס ער האָט געלערנט אויף דער וועלט? אינעם לעצטן טאַג ווען ער גייט אַוועק פּון דער וועלט! וואָס דעמאלטס קומט אים זייער צווייץ יעדעס וואָרט תּוֹרָה וואָס ער האָט געלערנט.

קלאפ זיך נישט אראפ

לימודים (עײן שיחות הר״ן סימן עו; קונטרס סדר דרף הלימוד); נאכדעם 'תפלה' - רעדן צום באשעפער. די דריטע זאך איז 'גמילות חסדים' - טוהן א טובה פאר א צווייטע איד און אים ארויסהעלפן אין זיין צרה, און ווי איז נאך דא א גרעסערע צרה ווי דאס אז א מענטש איז צובראכן, און מען העלפט אים ארויס און מען איז אים מחזק; און אז א מענטש איז זיך מחזק אין די דריי זאכן: ער לערנט תורה יעדן טאג, ער רעדט צום באשעפער, און ער טוט חסד, איז ער זוכה דורכדעם צו קענען רייניגן און אנצינדן זיינע 'שבעה גרות', עס זאל שיינען און לייכטן.

יא.

וזה מעשה המנרה מקשה תעשה וכו' (במדבר ח, ד). זאגן חז"ל (מנחות כט ע"ב): משה רבנו האט נישט פארשטאנען ווי אזוי מען מאכט די מנורה, ביז דער אייבערשטער האט אים געזאגט: נעם א שטיק גאלד, ווארף עס אריין אין פייער, וועט ארויסקומען א מנורה. און פארנואס איז טאקע געווען פאר משה רבנו אזוי שווער צו פארשטיין ווי אזוי

מען מאכט די מנוחה? ! נאר דער הייליגער רבי נתן זאגט
 (לקוטי הלכות, ראש חודש, הלכה ז בסופו), אז די ניין און פערציג
 חלקים פון וואס די מנוחה איז געווען צאמגעשטעלט, איז
 אקעגן די געמען פון די צוועלעף שבטים, וואס פארמאגט
 אויך ניין און פערציג אותיות, אבער די מנוחה האט
 געדארפט זיין אויסגעהאקט פון איין שטיק גאלד, נישט
 מען זאל דאס צאמשמעלצן פון עקסטערע שטיקלעך; די
 זעלבע זאך כאטשיג יעדער שבט האט א אנדערן 'נוסח' און
 א אנדערן 'דרוך', דאך זאל מען זיך קענען צאמנעמען
 אינאיינעם, ווייל מיר אלע זענען אייניגע קינדער פונעם
 טאטן יעקב, און מיר אלע גלייבן אין דעם איין איינציגן
 בורא פל עולמים, און יעדער איד איז חשוב ביים
 אייבערשטן. דאס איז פאר משה רבינו זייער שווער געווען
 צו פארשטיין: ווי אזוי קען מען צאמנעמען און פאראייניגן
 גאנץ פלל ישראל? !

ווייל ליידער פארלייגט זיך דער סמ"ך מ"ם שטענדיג
 מיט מוראדיגע פוחות אז עס זאל זיין מחלוקת ביי אידן,

קלאפ זיך נישט אראפ

אזוי ווי מען זעהט דאס בחוש: א חסיד פון איין רבי'ן וויל נישט קענען קיין אנדערע חסידים, [בשעת דער הייליגער בעל-שם-טוב איז נישט געקומען אויף די וועלט פֿדי צו מאכן פֿירודים צווישן חסידים], און ווידער אלע חסידים ווילן נישט האבן שייכות מיט די ליטוואקעס, און ביי די ליטווישע אליין שלאגט מען זיך אויף ארום: סלאבאדקע, מיר, און פֿאנעוויטש; און אלע אשכנז'ישע צוזאמען - סיי די חסידים און סיי די ליטוואקעס - ווילן נישט קענען די ספרדים; און ווידער צווישן די ספרדים אליין טוט זיך אויף אפ מחלוקת: מאראקאנער, טוניסער, און אלע אקעגן די תימנ'ער; וואס די פֿירודים איז רחמנא לצלן אונזער גלות, דערפאר לערנט אונז די תורה הקדושה אז מען דארף זיך מאחד זיין, און טרעפן די גוטס אין יעדן איד.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל זוכה זיין דן צו זיין לִפְּי זכות סיי זיך סיי יענעם, וואס דאס איז די גרעסטע זאך אזוי ווי מען זעהט אז דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה פאנגט אן זיין ספר 'לקוטי הלכות' (השכמת

הבוקר, הלכה א) מיט די תורה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב),
 וואס רעדט פון דן זיין יעדן לכה זכות, און ער זאגט דארט:
 נאר משיח וועט קענען דן זיין אלע אידן לכה זכות און יעדן
 פארשטיין, דערפאר וועט ער זיין משיח, ווייל דאס איז די
 גאולה אז מען קען ביי יעדן טרעפן זיין 'נקודה טובה', און
 אפילו אז ער איז טאקע דורכגעפאלן האט ער אויך נאך א
 תקנה, און אזוי וועט ער מעלה זיין יעדן איינעם.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל דאס שוין
 דערלעבן צו זעהן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

gofus@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org